

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/338/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212203316
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3212203316.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci žalobcu Z., s.r.o., so sídlom I., Z. XX, U. XX XXX XXX, proti žalovanému X. D., bytom I. nad I., bytom D.. O. XX, o zaplatenie 1.224,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 13. marca 2013, č.k. 6C/107/2012-72 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 1.224 eur s príslušenstvom. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Vychádzal zo zistenia, že žalovaný dňa 27.02.2012 na internetovej stránke žalobcu vyplnil a odoslal formulár k zájazdu Izrael - Svätá Zem. Dňa 10.04.2012 žalobca e-mailom kontaktoval žalovaného a oznámil mu, že od neho neviduje žiadnu platbu za zájazd, ani zálohu. Žalovaný na to odpovedal e-mailom, že vo februári nedostal od žalobcu odpoveď resp. potvrdenie zájazdu, preto si zaobstaral zájazd v inej cestovnej kancelárii. Dňa 13.04.2012 žalobca ďalším e-mailom žalovanému oznámil, že to, čo žalovaný nazval dopytom, bola platná zmluva o obstaraní zájazdu, na čo žalovaný v ten istý deň reagoval e-mailom, ktorým objednávku stornoval. Žalobca e-mailom z 27.04.2012 vyzval žalovaného na uhradenie vzniknutých nákladov v sume 432 eur/osoba, ktoré žalovaný neuhradil. Po vyhodnotení dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti dospel súd k záveru, že žaloba je nedôvodná, pretože žalobca nepreukázal, že medzi ním a žalovaným došlo k uzavretiu zmluvy o obstaraní zájazdu. Ponuky zájazdov vo forme všeobecných informácií o zájazdoch uverejnených na internetovej stránke cestovnej kancelárie (žalobcu) nemožno považovať za záväzný návrh na uzavretie zmluvy (ofertu) v zmysle ustanovenia § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože tieto informácie nie sú adresované určitej konkrétnej osobe alebo osobám, ale širokému neurčitému okruhu osôb - užívateľov internetu. Za návrh v tomto zmysle možno považovať až žalovaným vyplnený formulár, odoslaný prostredníctvom internetu, keďže až po vyplnení tohto formulára sa stali známymi podstatné náležitosti zmluvy (najmä počet osôb a ich mená a konečná cena). Na to, aby došlo k platnému uzavretiu zmluvy, bola potrebná akceptácia tejto oferty zo strany žalobcu (§ 43c Občianskeho zákonníka). Túto akceptáciu však žalobca v konaní nepreukázal, najmä nepreukázal, že vyjadrenie súhlasu žalobcu jednoznačným spôsobom došlo žalovanému. Aj keď súd pripustí, že - ako tvrdil žalobca - žalovaný na internetovej stránke žalobcu vyplnil formulár označený ako "Zmluva o obstaraní zájazdu" (teda nie ako "objednávka zájazdu") a na záver ho potvrdil tlačidlom "Potvrďujem zmluvu o obstaraní zájazdu", mal žalobca po odoslaní tohto formulára jednoznačným spôsobom dať žalovanému na vedomie, že z jeho strany (zo strany žalobcu) došlo k akceptovaniu návrhu na uzavretie zmluvy za podmienok uvedených žalovaným. Na formulároch zmlúv pripravených na podpis je bežne uvedené, že "zmluva je platná a záväzná", avšak v skutočnosti k platnosti a záväznosti

dôjde až prejavom vôle oboch strán byť touto zmluvou viazaný - dovedy ide len o formulár, ktorý sám o sebe, aj keď s vyplnenými údajmi, nie je zmluvou. Teda ak aj žalobca na internetovej stránke sprístupnil žalovanému a prípadne aj zaslal do e-mailovej schránky žalovaného "Zmluvu o obstaraní zájazdu" po jej vyplnení žalovaným v takej podobe, v akej ju v tomto konaní predložil súdu (číslo listu 7 súdneho spisu) - inú podobu zmluvy žalobca v konaní nepredložil - takýto úkon nie je sám o sebe dostatočne určitým prejavom vôle akceptovať návrh na uzavretie zmluvy. V tomto formulári, aj keď je označený ako "Zmluva o obstaraní zájazdu" nie je (hoci naskenovaný) podpis prípadne pečiatka žalobcu alebo iný jednoznačný prejav vôle žalobcu byť touto zmluvou viazaný. Tento formulár zmluvy sa skôr javí ako prehľad podmienok zmluvy (teda údajov vložených do formulára žalovaným) pripravenej na schválenie žalobcom. Žalovaný teda oprávnenne nepovažoval počítačové vygenerovanie "Zmluvy o obstaraní zájazdu" samo o sebe za záväzné uzavretie zmluvy, jednak preto, že to nie je bežné v praxi cestovných kancelárií, a jednak preto, že zo strany žalobcu mu nedošiel jednoznačný prejav vôle byť zmluvou viazaný od okamihu jej vygenerovania. Keď súd vyššie uviedol, že vygenerovanie formulára zmluvy počítačom nie je samo o sebe dostatočne určitým prejavom vôle akceptovať návrh na uzavretie zmluvy, treba k tomu dodať, že o to skôr vzbudzuje pochybnosti o skutočnom uzavretí zmluvy následné konanie žalobcu. Vo všeobecných zmluvných podmienkach žalobcu je uvedené, že CK PAXTRAVEL si vyhradzuje právo v prípade prijatia elektronickej objednávky prostredníctvom predajného online systému odmietnuť objednávku v lehote troch pracovných dní, ak z technických príčin, ktoré nie je možné dopredu predvídať, prijala objednávku, ktorú by za iných okolností odmietla. Táto formulácia svedčí o tom, že samotný žalobca považuje formulár prijatý prostredníctvom svojho predajného online systému len za objednávku, nie za záväznú zmluvu, a okrem toho že žalobca napriek vygenerovaniu tzv. "Zmluvy o obstaraní zájazdu" môže objednávku odmietnuť. Ďalej v listine označenej ako "Izrael - Svätá Zem - odlety z Bratislavy - Program" (číslo listu 37-38 súdneho spisu) je uvedené, že "pri objednaní zájazdu, osobne alebo online, stačí zaplatiť zálohu za zájazd vo výške 200 eur/osoba". Žalovaný však žiadnu zálohu za zájazd nezaplatil a žalobca ho napriek tomu šesť týždňov (od 27.02.2012 do 10.04.2012) nekontaktoval a až sedem dní pred plánovaným odchodom na zájazd mu poslal e-mailom dopyt, v ktorom uviedol, že od neho neviduje žiadnu platbu. Postup, keď cestovná kancelária nejednoznačným spôsobom uzavrie zmluvu, neurguje nezaplatenú zálohu a až krátko pred zájazdom upozorní klienta, že je prihlásený na zájazd a následne od neho žiada vysoký storno poplatok, možno považovať ak už nie za nekalú obchodnú prax, tak minimálne možno konštatovať, že žalobca nepostupoval s odbornou starostlivosťou, ktorá sa vyžaduje pri poskytovaní takéhoto druhu služieb, a preto sám znáša riziko spojené s takýmto postupom. K argumentácii žalobcu, že postupoval rovnako ako iné internetové obchody, kde zmluvu o predaji tovaru nie je potrebné nijako potvrdzovať, súd uvádza, že kúpna zmluva je zmluvou konsenzuálnou, pre ktorú zákon nevyžaduje písomnú formu. Naopak pre zmluvu o obstaraní zájazdu sa vyžaduje písomná alebo iná vhodná forma (§ 741b Občianskeho zákonníka). Je síce pravda, že podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka možno podpis nahradiť mechanickými prostriedkami, avšak cestovná kancelária by vo vlastnom záujme mala zvoliť takú formu zmluva a takú náhradu podpisu, pri ktorej nevzniknú pochybnosti o skutočnom uzavretí zmluvy o obstaraní zájazdu. Okrem toho ak ide o zakúpenie tovaru, tento možno neporušený fyzicky vrátiť (na čo má spotrebiteľ zo zákona do siedmich dní právo) a tým v zásade nevzniknú predajcovi žiadne významné náklady. Naopak pri zmluve o obstaraní zájazdu vznikajú cestovnej kancelárii náklady vopred (zálohy za ubytovanie, dopravu) a ak si chce od klienta uplatňovať náhradu týchto nákladov (či už vo forme riadne vyúčtovaných nákladov alebo vo forme vopred s klientom dohodnutého storno poplatku), musí sama dbať na to, aby mala jasný dôkaz o uzavretí zmluvy o obstaraní zájazdu. Súd nemohol akceptovať ani argument žalobcu, že zo skutočnosti, že žalovaný zájazd e-mailom z 13.04.2012 stornoval, možno vyvodiť, že sa žalovaný cítil byť zmluvou o obstaraní zájazdu viazaný. Súd prvého stupňa považoval za potrebné uviesť, že nemožno stornovať (resp. odstúpiť či vypovedať) zmluvu, ktorá nevznikla, a jednak žalovaný odoslal tento e-mail až po tom, čo ho k tomu žalobca výslovne vyzval e-mailom z 13.04.2012, v ktorom žalobca súčasne uviedol, že má ďalších záujemcov, ktorým môže zájazd v prípade storna predať. Pôvodne však žalovaný v e-maili z 12.04.2012 veľmi jasne uviedol, že si zaobstaral zájazd v inej cestovnej kancelárii, pretože na svoj dopyt z februára 2012 od žalobcu nedostal odpoveď (potvrdenie zájazdu). Vzhľadom k tomu, že predmetom posúdenia súdu nebola skutočnosť doručenia či nedoručenia formulára "Zmluvy o obstaraní zájazdu" žalovanému, ale absencia prejavu vôle žalobcu byť týmto formulárom ako zmluvou viazaný a následné správanie sa žalobcu, súd nevykonal žalobcom navrhnuté dokazovanie výsluchom programátora ani vyžiadanim dokumentov od poskytovateľa internetového pripojenia. Právne rozhodnutie odôvodnil ust. § 43a ods. 1, § 43c ods. 1,2,3, § 40 ods. 3, § 741a, § 741b Obč. zák. O náhrade trov konania rozhodol súd v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p. Keďže žalovaný, ktorý mal vo veci plný

úspech, nevyšiel trovy konania a zo spisu mu žiadne trovy nevyplývali, súd v písomnom vyhotovení rozsudku rozhodol, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, mal za to, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdenie veci. Poukázal na ust. § 741a, § 742b Obč. zák. upravujúce zmluvu o obstaraní zájazdu. Z ust. § 741b Obč. zák. vyplýva, že zmluva o obstaraní zájazdu musí mať písomnú formu alebo inú vhodnú formu. Mal za to, že inú vhodnú formu spĺňajú akékoľvek vhodne zvolené elektronické prostriedky, ktoré umožňujú zachytenie obsahu právneho úkonu a určenie osoby, ktorá právny úkon urobila, keďže akýkoľvek právny úkon urobený elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie obsahu právneho úkonu a určenie osoby, ktorá právny úkon urobila, považuje za právny úkon urobený v písomnej forme a v tomto prípade sa vyžaduje „len“ iná vhodná forma. Teda v prípade elektronického obchodu, ktorého predmetom je obstaranie zájazdu, vhodne zvoleným elektronickým prostriedkom je aj e-mail. Ďalej poukázal na rôzne spôsoby uzatvárania elektronických zmlúv s poukazom na popredných svetových autorov v oblasti elektronického obchodu. V danom prípade sa jedná o tzv. „chick wrap“ zmluvu (v preklade „klikni a zaviaz sa“ zmluvu). Zákazník tu vyjadruje svoju vôľu uzavrieť zmluvu a svoj súhlas s jej znením kliknutím prostredníctvom polohovacieho zariadenia (napr. myši) na tlačidlo, čo predstavuje jeho elektronický podpis. Kliknutím na ikonu „súhlasím“ ako prejav vôle smeruje ku konkrétnym právnym následkom V internetovom prostredí je pozícia oferenta a akceptanta obrátená. Dôvodom je to, že webové stránky poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti (ďalej len poskytovateľ služieb) majú povahu len výzvy na podávanie návrhov na uzavretie zmluvy. Vo väčšine prípadov internetových obchodov sa preto pri kliknutí zákazníka - príjemcu služby informačnej spoločnosti (ďalej len „príjemca služby“) na ikonu „súhlasím“ nejedná o akceptáciu, ale o ofertu, t.j. návrh na uzavretie zmluvy. Zo strany poskytovateľa služby potom následne musí dôjsť k akceptácii príjemcovho návrhu. Bez ohľadu na právny poriadok sú totiž neadresné oferty skôr výnimkou ako pravidlom, podľa ktorého sa prezumuje, že návrh určený neurčitému množstvu osôb nie je ponuka, ale len výzva na podávanie návrhov. Uviedol, že v Slovenskom právnom poriadku je princíp adresnosti zakotvený prísne v § 43a Obč. zákonníka. Podľa tohto ustanovenia musí byť nárok okrem iného „určený jednej alebo viacerým určitým osobám“, čo nie je v súvislosti s väčšinou webových stránok splnené. Ďalej uviedol, že koncipovanie ponúk na webových stránkach invitatio ad offerendum vyplýva tiež z legitímnej požiadavky „ochrany dodávateľa, ktorý si tak rezervuje právo na prijatie, resp. odmietnutie oferty, napríklad v súvislosti s jurisdikciou kupujúceho, jeho vekom či inými dôvodmi“. Žalovaný v danej veci vystupuje v pozícii oferenta, keďže vyplnil formulár - objednávku, ktorú možno považovať za návrh na uzavretie zmluvy. Mal za to, že okamih prijatia návrhu pri elektronickom obchode Občiansky zákonník bližšie nevymedzuje. Ak adresát označí ako sféru svojho vplyvu e-mailovú adresu (napr. označením na hlavičkovom papieri), dáva tým najavo, že na túto adresu možno zasielať prejavy vôle. Prejav vôle v takom prípade pôsobí od okamihu, keď dôjde na e-mailovú adresu príjemcu, a to bez ohľadu na to, či príjemca e-mail otvorí alebo nie. V predmetnej veci žalovaný uviedol svoju e-mailovú adresu v rámci formulára (svojho návrhu), čím dal najavo, že žalobca na túto adresu môže zasielať svoje prejavy vôle, teda aj prijatie návrhu zmluvy. Ďalej poukázal na rozdiel medzi potvrdením o prijatí objednávky a prijatím návrhu, ktorý spočíva v ich právnych účinkoch. V danej veci žalobca pomocou svojho informačného elektronického obchodu bezodkladne potvrdil prijatie objednávky žalovaného, čoho výsledkom bolo zobrazenie potvrdenia objednávky pomocou informačného systému elektronického obchodu na webovej stránke žalobcu. Po potvrdení prijatia objednávky na e-mailovú adresu žalovaného bolo doručené potvrdenie prijatia návrhu vo forme e-mailovej správy, pričom pre okamih doručenia prijatia návrhu nie je podstatné, či žalovaný e-mailovú správu čítal, nakoľko za okamih doručenia prijatia návrhu forme e-mailovej správy sa považuje doručenie do e-mailovej schránky žalovaného. Ďalej poukázal na to, že súčasťou prijatia návrhu vo forme e-mailovej správy nie sú len informácie obsiahnuté vo formulári (návrhu), ale aj Všeobecné zmluvné podmienky žalobcu, s ktorými žalovaný pri odoslaní formulára - návrhu zmluvy súhlasil. Týmto spôsobom došlo k naplneniu požiadavky obsiahnutej v čl. 5 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a RADY 97/7/ES z 20.05.1997 o ochrane spotrebiteľa vzhľadom na zmluvy na diaľku, teda všeobecné zmluvné podmienky obdržal žalovaný riadne na trvale dostupnom médiu, a to vo forme textového dokumentu doručeného na žalovaného e-mailovú adresu, nakoľko obchodná prax spočívajúca v sprístupnení informácií uvedených v tomto ustanovení len pomocou hypertextového odkazu na internetovú stránku daného podniku nespĺňa požiadavky vyplývajúce z

tohto ustanovenia, lebo tieto informácie nie sú predmetným podnikom ani „dodané“, ani spotrebiteľom „obdržané“ v zmysle tohto istého ustanovenia, ako aj preto, lebo internetovú stránku, ako je tá vo veci samej, nemožno považovať za „trvalé médium“ vz mysle uvedeného článku 5 ods. 1. Teda pre osvedčenie záveru o tom, či žalovaného návrh bol riadne žalobcom prijatý je nevyhnutné sa zaoberať otázkou (ne)doručenia návrhu. Mal a to, že súdom prvého stupňa nevykonaný ním navrhnutý dôkaz - výsluch programátora, vyžiadanie si dokumentov od poskytovateľa internetového pripojenia spolu s dôkazom zápisu, zmluvy do databázy, by ozrejmili skutočnosti potrebné pre správne posúdenie skutkového stavu. Predmetným rozsudkom tak bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Ďalej sa nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď zákon o ochrane spotrebiteľa pod o odbornou starostlivosťou rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Jeho odbornú spôsobilosť dokazujú vyše 20-ročné skúsenosti s podnikaním v oblasti cestovného ruchu bez súdnych sporov a vážnejších sťažností od zákazníkov. Namietal, že doba oznámenia skutočnosti, že žalovaný je prihlásený na zájazd nebola krátka, ale primeraná a v súlade so zmluvou a Všeobecnými zmluvnými podmienkami. Súd prvého stupňa taktiež ničím neodôvodnil tvrdenia, že žalobca žiada od žalovaného vysoký storno poplatok.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že žalobca nikdy nepreukázal, že mu doručil zmluvné dokumenty uvedené v návrhu na začatie konania. Poukázal na to, že žalobca spočiatku tvrdil, že mu ich doručil na e-mailovú adresu, a že to vie i preukázať, následne tvrdil, že zasielanie e-mailom je len doplnkovou službou a dôležité je len akési „zobrazenie“ na obrazovke počítača. V konaní tiež uviedol, že jeho e-mailová adresa nefungovala a vracali sa z nej e-maily, no súdu predložil len správu o vrátení e-mailu zo dňa 13.04.2012, avšak k zaslaní „zmluvných dokumentov“ malo zo strany žalobcu dôjsť už koncom februára 2012 po vyplnení objednávkového formulára. Žalobca tak potvrdenie o vrátení, resp. nedoručení e-mailu obsahujúceho „zmluvné podmienky“ nikdy nepredložil. Ak však žalobca v konaní tvrdil, že e-mailová schránka nefungovala správne (podľa názoru žalovaného však správne fungovala) a e-maily sa vracali, mal a musel vedieť, že takýto e-mail so „zmluvnými dokumentami“ mu doručený nikdy nebol (resp. sa mu vrátil) a nemohol ho mať ani v dispozičnej sfére tak, ako to vysvetľuje v odvolaní žalobca. Ďalej uviedol, že žalobca disponoval nielen jeho e-mailovou adresou, ale tiež adresou jeho bydliska aj telefónnym číslom a preto ho mohol akokoľvek kontaktovať a vyriešiť svoje problémy s doručovaním e-mailov. Opätovne zdôraznil, že žalobca nepreukázal doručenie žiadneho e-mailu na jeho adresu, či už ide o e-mail s „potvrdením prijatia objednávky“, alebo o e-mail so zmluvnými dokumentami. Pokiaľ žalobca v odvolaní vyvracia odôvodnenie súdu o tom, že konanie žalobcu by mohlo napíňať znaky nekalej obchodnej praxi, prípadne by mohlo byť v rozpore s potrebnou odbornou starostlivosťou s poukazom na výklad ust. čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS, mal za to, že zahrnutie takéhoto odseku o výklade citovanej smernice je scestné, keďže tento výklad sa zaoberá otázkou posudzovania rozsahu neplatnosti spotrebiteľských zmlúv obsahujúcich nekalé podmienky (v zmysle neprijateľných obchodných podmienok podľa § 53 Obč. zák.), nie nekalé obchodné praktiky. Nekalá obchodná praktika nie je zmluvná podmienka, ale činnosť (ust. § 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa). Vyslovil názor, že odvolanie žalobcu pôsobí rozporuplným dojmom.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Odvolací súd podrobne preskúmal rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Z daného titulu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva:

Žalobca v odvolaní namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa je nepreskúmateľný. Túto námietku žalobcu nepovažuje odvolací súd za dôvodnú. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných

strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, vysvetlil, prečo nebolo potrebné vykonať dokazovanie navrhnuté žalobcom, citoval zákonné ustanovenia, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoj právny záver. Účastníkom tak nebolo upreté právo dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Toto právo neznamená ani to, aby bol účastník konania pred súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdu preberali alebo riadili sa výkladom všeobecných záväzných predpisov, ktoré predkladá účastník konania. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa spĺňa požiadavky zákona na riadne odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a to výsluch programátora žalobcu a vyžiadanie dokumentov od poskytovateľa internetového pripojenia. Mal za to, že tieto dôkazy spolu s dôkazom zápisu zmluvy do databázy by ozrejmili skutočnosti potrebné pre správne posúdenie skutkového stavu, najmä proces akceptácie návrhu zo strany žalobcu.

Podstata tohto odvolacieho dôvodu (§ 205 ods. 2 písm. c) O.s.p.) spočíva v tej skutočnosti, že ak účastník navrhol vykonanie dôkazu, ktorý bol spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ho nevykonal, vzniká nedostatok v skutkových zisteniach, ktorý treba odstrániť.

Súd prvého stupňa na pojednávaní dňa 13.03.2013 zdôvodnil, z akých dôvodov nevykoná dôkaz navrhnutý žalobcom. Následne po poučení účastníkov podľa § 120 ods. 4 O.s.p. žalobca uviedol, že nemá žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, preto námietka odvolateľa v tomto smere je nedôvodná.

V preskúvanom prípade ide o právne posúdenie skutkových okolností uzavretia zmluvy. Okolnosť, či došlo k uzavretiu zmluvy medzi účastníkmi konania žalovaný spochybnil už v odpore, podanom proti platobnému rozkazu. Súd prvého stupňa pri posudzovaní tejto otázky dospel k správne právnemu záveru, že medzi účastníkmi konania nedošlo k uzatvoreniu zmluvy.

Aj odvolací súd v zhode s názorom súdu prvého stupňa má za to, že ponuky zájazdov vo forme všeobecných informácií o zájazdoch uverejnených na internetovej stránke cestovnej kancelárie (žalobcu) nemožno považovať za záväzný návrh na uzavretie zmluvy (ofertu) v zmysle ustanovenia § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože tieto informácie nie sú adresované určitej konkrétnej osobe alebo osobám, ale širokému neurčitému okruhu osôb - užívateľov internetu. Za návrh v tomto zmysle možno považovať až žalovaný vyplnený formulár, odoslaný prostredníctvom internetu, keďže až po vyplnení tohto formulára sa stali známymi podstatné náležitosti zmluvy (najmä počet osôb a ich mená a konečná cena). Na to, aby došlo k platnému uzavretiu zmluvy, bola potrebná akceptácia tejto oferty zo strany žalobcu (§ 43c Občianskeho zákonníka). Túto akceptáciu však žalobca v konaní nepreukázal, najmä nepreukázal, že vyjadrenie súhlasu žalobcu jednoznačným spôsobom došlo žalovanému. Aj keď súd pripustí, že - ako tvrdil žalobca - žalovaný na internetovej stránke žalobcu vyplnil formulár označený ako "Zmluva o obstaraní zájazdu" (teda nie ako "objednávka zájazdu") a na záver ho potvrdil tlačidlom "Potvrdzujem zmluvu o obstaraní zájazdu", mal žalobca po odoslaní tohto formulára jednoznačným spôsobom dať žalovanému na vedomie, že z jeho strany (zo strany žalobcu) došlo k akceptovaniu návrhu na uzavretie zmluvy za podmienok uvedených žalovaným. Na formulároch zmlúv pripravených na podpis je bežne uvedené, že "zmluva je platná a záväzná", avšak v skutočnosti k platnosti a záväznosti dôjde

až prejavom vôle oboch strán byť touto zmluvou viazaný - dovtedy ide len o formulár, ktorý sám o sebe, aj keď s vyplnenými údajmi, nie je zmluvou.

V ostatnom odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, §142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalovanému túto náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné .